

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

Uiteindelijk bereik ik het gehucht Le Chier en vraag daar bij het Chambre du Hotes Romaine om water. Ik word echter onvriendelijk doorverwezen naar de pomp even verderop. Daar lees ik op een bord dat het water niet drinkbaar is. Een paar kinderen laten mij zien dat er zelfs een paar dikkoppen in het water zitten. Dus maar weer verder tot ik bij een andere Chambre kom, waar de ontvangst veel vriendelijker is. De waardin geeft me zelfs de keuze uit water of wijn. Ik houd het toch maar bij water. Even kom ik in de verleiding om hier te overnachten, maar ik ga toch door naar Saint-Privat-d'Allier. Daar neem ik de eerste de beste gîte.

31 augustus

Ik heb een slechte nacht achter de rug. Gisteravond was alles om 21.00 uur al donker toen ik op het terras mijn notebook dichtdeed. Mijn drie kamergenoten sliepen al toen ik in mijn slaapzak dook. In de loop van de nacht kreeg ik het koud en zocht in de kast naar een deken. Niks te vinden en toen mijn buurman vroeg in de ochtend opstond, hield ik het ook maar voor gezien. Hopelijk komt er in de loop van de dag nog een moment om onderweg een dutje te doen.

Vanuit Saint-Privat-d'Allier gaat het parkoers steeds in stijgende lijn, met een prachtig zicht op het stadje en de burcht. Ook het dal van de Allier komt zo mooi in beeld. Bij Rochegude begint dan weer een steile daling.

Mijn rugzak begint zijn tol te eisen en al snel moet ik even stoppen. Ik maak van de gelegenheid gebruik om te ontbijten. Daarna moet die zware last toch weer mijn rug op. Waarschijnlijk heb ik het gewicht toch onderschat. Thuis woog het ding slechts 8,5 kg, maar dat was zonder notebook met kabels, E-reader, oplader voor batterijen en accu. En ook zonder de extra paar schoenen, sandalen, regenbroek en jas. Vergeet ik nog bijna mijn zonnebrandcrème, aftershave en de normale spullen die in een toilettas zitten. Ik kom bij een weg, waar een kudde koeien passeert, ze blijven mooi aan de kant lopen en ik heb er geen last van. Beneden worden ze in een weiland gedreven door een boer, die me beleefd groet. Door dat gedoe heb ik al een tijdje niet meer op markeringen

gelet. Omdat ik er ook geen meer zie, denk ik dat ik verkeerd zit. Dan mijn moderne navigatie er maar bijgehaald. Ik toets Monistrol d'Allier in en ga op kompas wandelen. Jammer, na een behoorlijke afdaling, sta ik plotseling voor een afgrond bij een afgraving. Er zit niets anders op dan weer naar boven gaan. Bijna ten einde raad vanwege de zware rugzak en opgehaalde benen door de braamstruiken, kom ik weer bij de wei met de koeien. Niet te geloven, maar op 50 meter voor de plek waar de koeien in de wei gingen, had ik moeten afslaan. Daar begint een steile afdaling.

Na een poos kom ik in Monistrol d'Allier, een plaats die ik goed ken van vijf jaar geleden, toen we hier panne kregen aan het busje en niet meer voor- of achteruit konden. Nu begint daar een nieuwe ellende: het is stijgen en het blijft stijgen.

De rugzak drukt almaar dieper in mijn schouders en ik moet een paar keer stoppen om weer tot rust te komen. Ik passeer nog een dorp en de druk blijft maar toenemen. Ik zie in dat ik te veel bepakkingsmeesjouw en denk na over spullen die ik niet dringend nodig zal hebben tijdens mijn tocht. Ik neem zo weinig mogelijk rust, want ik heb een besluit genomen en ga spullen naar huis sturen. Onderweg merk ik dat ik niet de enige ben die noodgedwongen spullen moet achterlaten, want

even verder zie ik een paar schoenen hangen. De afdaling naar Saugues leg ik in een rap tempo af.

Om 15.45 uur kom ik bij het postkantoor. Ik koop een postdoos en begin aan het uitpakken van mijn rugzak. Ik heb niet veel tijd, want de dame geeft aan dat het kantoor over 4 minuten sluit. Het wordt een race tegen de klok, maar juist op tijd geeft de weegschaal aan dat de postdoos 3 kg zwaarder is geworden en die gaat met een paar zegels erop op weg naar Holland.

Op een terrasje kom ik weer tot rust. Daar krijg ik het idee om mijn routeboekje, de gids voor de overnachtingen en mijn Spaanse woordenboekje per post vooruit te zenden naar een gîte in St Jean-Pied-de-Port. Daarmee ben ik weer bijna een kilo kwijt.

Ik vraag aan een Fransman of hij mijn geplande verblijf voor de komende nacht wil annuleren, want anders moet ik vandaag nog 9 kilometer verder doorwandelen. De man is bereidwillig en voldoet aan mijn verzoek, waarvoor dank.

Ik vind een plek in een gîte, neem daar halfpension en krijg een kamer voor mij alleen. De maaltijd is sober, maar voldoende. Met Franse kaas, een banaan en volop rode wijn voel ik me voldaan en ga vredig slapen. Op zo'n moment ontstaat ook het idee om van mijn scheerspullen maar een postpakket te maken. Echte pelgrims scheeren zich immers niet.

1 september

Nadat ik vanmorgen nogmaals naar het postkantoor ben geweest om nog een postpakket te versturen, blijkt mijn rugzak 8 kg lichter te zijn, maar hij

weegt toch nog 10 kg. Dat moet mijn rug aankunnen. Of dat ook lukt, moet ik meteen bewijzen, want stijgend verlaat ik de plaats, uitgewuifd door verschillende houtsnijkunstwerken... Enige tijd later zie ik een loslopende stier met een kalf, maar hij heeft gelukkig geen aandacht voor mij. Omstreeks 10.30 uur neem ik een koffiepauze. Een makkelijk zitje, geleund tegen een steen, is ter plekke.

Het Franse stel met de baby, dat ik twee dagen terug in de kapel zag, komt langs wandelen. Ik doe vandaag rustig aan, even de rug, schouders en knieën wat rust gunnen.

Op een terras in La Falzet tref ik Jean-Jacques en zijn dochter Sophie. Oorspronkelijk afkomstig uit Arnhem, maar Sophie studeert in Amsterdam. Jean-Jacques loopt net als ik naar Santiago en hij hoopt daar eind oktober aan te komen. Zijn dochter vergezelt hem een week. Hij maakt onderweg interviews en informeert belangstellend naar de spullen die ik overbodig in mijn rugzak had gestopt. Zijn dochter maakt plaatjes die ze later op de website zal plaatsen. Even later zie ik het stel met de baby in het gras zitten. Ze bieden me een stukje Franse kaas aan. Van Jean-Jacques heb ik gehoord dat ze op huwelijksreis zijn. Sabille en Alexander en hun baby Celeste van 3,5 maand komen uit Lille en wandelen in 10 dagen naar Conques.

In Le Villeret d'Apchier loop ik even binnen bij de zaak waar ik gisteren zou overnachten. Ik maak mijn excuses voor de annulering. De eigenaar aanvaardt de excuses direct, pakt een gitaar en begint met de andere aanwezigen een lied voor mij te zingen. Als ik hem daarna om een stempel in mijn paspoort vraag, pakt hij een pen en maakt een mooie kleine tekening in het herinneringsboekje. Ondanks de hartelijk sfeer besluit ik mijn tocht te hervatten. Terwijl ik vlak voor Chamalilles even tegen een boom zit te rusten, komt er een Duitse dame langs, die op de terugweg is vanaf Santiago.

Zij vertelt dat er 300 meter verderop een party is. Het blijkt echter geen party te zijn, maar een gezellig terras waar ook Jean-Jacques en Sophie zitten. Ik drink een lekker glas wijn met hen. Mijn pad gaat daarna verder door een bos en over mooie glooiende paden. In de buurt van herenboerderij Le Sauvage verspert een kudde koeien mijn pad, maar ze gaan netjes een stap opzij als ik in hun buurt kom.

Bij de boerderij is ook een gîte en ik ben meteen verkocht. Er ligt een meer-tje en het uitzicht is prachtig. Het laatste vrije bed is voor mij en mijn geluk kan niet op want ze verkopen ook nog coupe ijs met Pastis. Wat kan Frankrijk toch mooi zijn.

2 september

Gisteravond was ik veel te vroeg gaan slapen met als gevolg dat ik om middernacht alweer klaarwakker was. Ben met m'n notebook naar beneden gegaan en heb nog wat dingen uitgewerkt. Om 2.00 uur lag ik er weer in. Vanmorgen ben ik met de eersten opgestaan. Het ontbijt is erg sober, eigenlijk zonde van de centen, maar met een paar koppen koffie, wat stokbrood met kaas en jus d'orange raak ik wel een eind op pad. Over de eerste 8 km doe ik anderhalf uur. Dat schiet lekker op en ook het weer ziet er goed uit.

Op weg naar Saint-Alban-sur-Limagnole passeer ik alweer een kapel die aan Saint-Roch is geweid. Bij een café-restaurant in Saint-Alban-sur-Limagnole hebben ze ook internet en terwijl ik een omelet bestel en eet, werk ik mijn blogs bij en verstuur ook wat foto's van de afgelopen dagen.

Alles bij elkaar kost me dat toch nog twee en een half uur, maar de volgende 15 km loop ik daar weer een mooi stuk op in. Toch geniet ik van de mooie vergezichten die opduiken na elke klim.

Bij Bigose geeft mijn lijf aan dat het genoeg is voor vandaag, maar prijzen van 60 en 80 euro geven me ook weer voldoende kracht om door te wandelen. Dan had ik toch beter in die plaggenhut kunnen slapen die ik een poos geleden voorbij liep.

Bij La Ferme du Barry, de eerste gîte in Aumont-Aubrac is nog plaats. Ik neem een douche en ook een wijntje. De ontvangst is hartelijk en ik besluit om ook te blijven eten. De zin om vandaag nog verder te wandelen is verdwenen. Ik ben gewoon te moe. De mis van 18.00 uur sla ik over, maar als om 19.00 uur de bel wordt geluid voor de maaltijd ben ik er wel bij. Het is een goede keus geweest om voor deze gîte te kiezen.

Mijn kamer deel ik met Jarrod en Elissa Martin uit de USA – Texas. Zij lopen ook het hele traject naar Santiago. Aan de tafel zitten verder ook het Franse stel Danielle en Jean-Luc. Danielle heeft de route naar Compostela eerder gewandeld en bezoekt nu met haar man de plaatsen die haar met een goed gevoel zijn bijgebleven.

Het derde stel komt uit Nürnberg. Zij wandelen al sinds 1999 elk jaar 1 week op de pelgrimsroute. In Conques zijn ze al twee keer geweest, omdat de mis daar zo bijzonder is. En zo hoor je tijdens de maaltijd verschillende verhalen over de beleving op de Chemin/Camino de St Jacques. Zo vertelt de Duitser dat hij op een dag een T-shirt verloor en dat hij het vier dagen later terug zag, gedragen door een Zwitserse vrouw. De vrouw vertelde hem over de tegenslag die ze ondervond op de route, over overvolle gîtes en dat ze steeds meer kilometers achtereen moest wandelen om onderdak te vinden. Een paar dagen terug had ze haar T-shirt gescheurd aan een struik en even later vond ze een nieuw shirt op

haar pad. Hij liet haar het T-shirt houden en liep nog twee dagen samen met haar. Later las hij in een kapel in een devotieboek, dat deze Zwitserse dame geschreven had over het gevonden T-shirt en de twee nieuwe vrienden die zij erbij gekregen heeft. Ik, op mijn beurt vertel het verhaal dat ik, samen met Margriet zo'n zevental jaren terug, beleefde toen wij in een dorp aanklopten bij de burgemeester om een slaappleats. Hoe deze ons toen persoonlijk naar een Chambre d'Hotel bracht en samen met ons een glaasje wijn dronk. Wij kregen een heerlijk diner met twee flessen wijn en een prima bed voor de nacht. 's Morgens stond er een uitgebreid ontbijt met stroopflensjes klaar. Toen wij wilden afrekenen en naar de sleutel van de kerk vroegen om daar even binnen te kijken, kregen we te horen dat de burgemeester alles had afgerekend en hij erg vereerd was met het feit dat er

pad. Bij het informatiebureau tref ik Sophie en Jean-Jacques, die vertellen me dat er een Fransman vooruit wandelt die graag een paar blaren geprikt wil hebben, maar het zelf niet durft. Ik beloof hen dat ik op hem zal letten. Het is heerlijk wandelweer, niet te warm. Na 11 km pauzeer ik even bij een café in aanbouw Chez Regine, gelegen aan Les Quatre Chemins. De Chemin du Saint Jacques biedt voldoende reden om daar een nieuw café te bouwen. De koffie met koek smaken goed. Zo'n 10 km verderop maak ik nogmaals een stop bij Rieutort-d'Aubrac. Ik bestel daar een biertje en een omelet. Het is inmiddels half twee en ik vind dat ik het wel verdiend heb. Mij valt vandaag vooral de verandering in de natuur op: geen sprinkhanen, krekels en hagedissen die plotseling voor je voeten weg schieten, maar wel veel meer prachtig bloeiende bloemen en heidestruiken in volle bloei.

sinds drie jaar weer pelgrims in zijn dorp om onderdak hadden gevraagd. De patroon van deze Ferme heet Vincent en hij heeft een klassiek streekgerecht, dat Aligot heet, voor ons gemaakt. Het is een gerecht met aardappelen en kaas en natuurlijk wat knoflook en kruiden. Het opscheppen is een leuk gezicht. Samen met een heerlijke salade en lamsvlees smaakt het uitstekend.

3 september

Vandaag ben ik om 08.45 uur weer op

Het landschap is ook veel opener met verspreid veel grote rotsblokken. Het graniet van het Margeride gebergte is nu geheel verdwenen. Bij de schilderachtige brug over de Bes beek, kan ik de verleiding niet weerstaan en volg het voorbeeld van een paar dames die met de voeten in het heerlijk koude water zitten. Dat geeft verkoeling aan het hele lichaam.

*vrij naar een weblogverslag van
-Theo Tromp-
(wordt vervolgd)*